

Сечал му акълът на момчето, пък и много му вървяло. Печелело игрите една след друга. Вече единсет разбойници лежали проснати с отрязани глави. Раздали картите за дванайсети път и момчето отново спечелило. Попитало старейшината:

– Какво да правя сега с тебе?

– Каквото искаш прави, ти победи.

– Не – казало момчето, – няма да те убивам като другите.

Грабнало меча и го забило в главата му. После го вързало здраво с дълга желязна верига и го хвърлило в тъмницата под къщата, гдето се търкаляли костите на мъртъвци. Заклучило и тръгнало да огледа наоколо. Надникнало по всички стаи, качило се на чердака, слязло в кухнята и какво да види! Там били струпани на камара злато, сребро, коприна и какви ли не други заграбени богатства. Крадците не смогвали да си поделят плячката и всеки път я трупали на една обща купчина. А кого нападали? Крале! Нали знаете, че разбойниците открай време все обират богатствата на кралете?

Като видяло съкровищата, момчето извикало майка си:

– Виж, майко, няма защо да ходим другаде. Хайде да останем да си живеем тука.

– Добре, синко.

Тук му е мястото да кажем, че момчето било малко на години, но имало ум на мъдрец.

Дните минавали и веднъж то решило да се разходи из гората, в която се намирала къщата. Както си вървяло, чуло глас:

– Помогни, помогни! Да те благослови Дева Мария! Помогни, помогни! Да те благослови Дева Мария!